

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 13 lutego 2024 r.

Poz. 1330

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.62.2022 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 26 stycznia 2022 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 1372 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXXIX/559/2021 Rady Miasta Wisła z dnia 22 grudnia 2021 r. w sprawie ustalenia wysokości diet Radnych oraz Przewodniczących Zarządów Osiedli, w całości, jako sprzecznej z art. 4 ust. 1 w związku z art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 1461), dalej jako „ustawa o ogłaszaniu aktów normatywnych” oraz art. 25 ust. 4 i art. 37b ustawy o samorządzie gminnym, dalej jako „ustawa”, w związku z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.), dalej jako „Konstytucja”.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 22 grudnia 2021 roku Rada Miasta Wisła podjęła uchwałę Nr XXXIX/559/2021 w sprawie ustalenia wysokości diet Radnych oraz Przewodniczących Zarządów Osiedli, dalej jako „uchwała”.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Śląskiemu w dniu 27 grudnia 2021 roku.

W ocenie organu nadzoru uchwała jest niezgodna z prawem.

W § 7 uchwały określono, że wchodzi ona w życie „po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego”. Art. 4 ust. 1 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych statuuje wymóg ogłaszania aktów normatywnych, zawierających przepisy powszechnie obowiązujące, w dziennikach urzędowych, przy czym wejście w życie uzależnione jest dodatkowo od upływu określonego terminu (*vacatio legis*) od momentu ich publikacji. Oznacza to, że publikacji podlegają tylko akty normatywne organów gminy wskazane w ustawie, zwłaszcza mające charakter prawa miejscowego. Należy wskazać, że zgodnie z ww. przepisem ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych, akty normatywne zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy. Obowiązek opublikowania w wojewódzkim dzienniku urzędowym uchwały rady gminy ustawodawca przewidział w szczególności w sytuacjach, gdy ma ona charakter aktu prawa miejscowego (art. 13 pkt 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych) oraz gdy stanowią tak przepisy szczególne (art. 13 pkt 10 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych). Pozostałe przypadki przewidziane w art. 13 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych nie znajdują zastosowania w sprawie. Charakter analizowanej uchwały nie pozwala przyjąć, że stanowi ona akt prawa miejscowego. W orzecznictwie sądów administracyjnych powszechnie przyjęto pogląd, że akt prawa miejscowego to taki akt, który zawiera co najmniej jedną normę o charakterze generalnym i abstrakcyjnym (wyrok Naczelnego Administracyjnego z dnia 18 lipca 2006 r., sygn. akt I OSK 669/06). O generalności uchwały decyduje fakt określenia przez organ stanowiący jednostki samorządu adresata uchwały w sposób generalny.

Natomiast abstrakcyjność przepisów uchwały, to nic innego, jak możliwość wielokrotnego stosowania jej przepisów. W przypadku organów gminy, wydawane przez nie akty prawa miejscowego nakładają najczęściej na oznaczonych rodzajowo członków społeczności lokalnej obowiązek oznaczonego zachowania się w sytuacjach wskazanych w takich przepisach albo przyznają ich adresatom określone uprawnienia. Tymczasem, zdaniem organu nadzoru przedmiotowa uchwała Rady Miasta Wisła nie posiada cech aktu generalnego i abstrakcyjnego, co skutkuje brakiem zasadności jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego. Uchwała w sprawie zasad przyznawania diet radnym oraz przyznawania diet przewodniczącym organów wykonawczych nie przyznaje uprawnień, ani nie nakłada obowiązków na mieszkańców gminy. Analizowana uchwała jest aktem prawnym skierowanym do skonkretyzowanych adresatów - odpowiednio: radnych lub przewodniczących organu wykonawczego jednostki pomocniczej. Uchwała, jako akt kierownictwa wewnętrznego, wiąże jedynie wskazane w nim podmioty. W orzecznictwie sądowo-administracyjnym podkreślano, iż uchwała nie jest aktem prawa miejscowego, ale przepisem wewnętrznym, albowiem dotyczy tylko radnych (wewnątrz układu organizacyjnego gminy), a nie nieograniczonego kręgu adresatów oraz reguluje jedną z kwestii związanych z wykonywaniem powierzonych im czynności. Nie wkracza ona w sferę praw i obowiązków mieszkańców gminy normując zagadnienie wyłącznie w obrębie organizacji gminy (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 7 kwietnia 2008 r. sygn. akt IV SA/GI 970/07, wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 25 sierpnia 2016 r., sygn. akt II SA/Rz 1701/15, wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 14 marca 2018 r. sygn. akt II SA/Bd 727/17, wyrok WSA w Poznaniu z dnia 30 maja 2019 r. sygn. IV SA/Po 292/19). „Akt prawa miejscowego powinien zawierać regulację praw i obowiązków podmiotów znajdujących się na zewnątrz administracji.” (wyrok NSA z 12 października 2005 r., sygn. akt II OSK 134/05).

Podstawy do przyjęcia, iż przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego nie stanowią wskazane w podstawie prawnej przepisy art. 25 ust. 4 ani art. 37b ustawy. Przepisy te nie przewidują obowiązku ogłoszenia w wojewódzkim dzienniku urzędowym uchwały rady gminy podjętej na ich podstawie.

Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 12 kwietnia 2007 r., sygn. akt II SA/Kr 995/06, „Nie ulega również wątpliwości, że podejmowana na podstawie art. 25 ust. 4 u.s.g. uchwała w sprawie ustalenia zasad zwrotu kosztów podróży radnym nie jest aktem prawa miejscowego, ale jedynie przepisem wewnętrznym (aktem kierownictwa wewnętrznego). Tak podjęta uchwała dotyczy tylko radnych i reguluje jedną z kwestii związanych z wykonywaniem mandatu (zwrot kosztów podróży służbowych). Jej adresatem są radni i zastosowanie przepisów takiej uchwały ma miejsce w związku z wykonywaniem mandatu. Nie reguluje ona praw lub obowiązków mieszkańców gminy.”

Podobne stanowisko wyraził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie, który stwierdził, że świadczenia, jakie mogą przysługiwać radnym w postaci diet oraz zwrotu kosztów podróży służbowych, o których mowa w art. 25 ust. 4 u.s.g. nie spełniają wymogów aktu prawa miejscowego. Regulacje takie mają charakter wewnętrzny (akt zarządzania wewnętrznego) i dotyczą relacji pomiędzy gminą a radnym, na wzór relacji pomiędzy pracodawcą a pracownikiem. (por. wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt II SA/Rz 1170/15).

W wyroku z dnia 7 kwietnia 2008 r. (sygn. akt: IV SA/GI 970/07) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyjaśnił, że „podejmowana na podstawie art. 37b ustawy o samorządzie gminnym uchwała w sprawie ustalenia zasad przyznawania diet przewodniczącym jednostek pomocniczych nie jest aktem prawa miejscowego, ale jedynie przepisem wewnętrznym (aktem kierownictwa wewnętrznego). Dotyczy bowiem tylko sołtysów, a nie nieograniczonego kręgu adresatów, i reguluje jedną z kwestii związanych z wykonywaniem powierzonych im czynności. Nie wkracza ona w sferę praw i obowiązków mieszkańców gminy normując zagadnienie wyłącznie w obrębie organizacji gminy”. Na taki charakter prawny uchwał podejmowanych na podstawie art. 37b ust. 1 u.s.g. wskazuje także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt II SA/Po 149/17.

W orzecznictwie podkreśla się, że nieprawidłowe określenie daty wejścia w życie uchwały, między innymi poprzez uzależnienie jej od publikacji w dzienniku urzędowym stanowi istotne naruszenie prawa, co skutkuje nieważnością aktu w całości (por. wyrok WSA w Opolu z dnia 21 kwietnia 2009 r., II SA/Op 58/09; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 21 września 2012 r., II SA/GI 851/12; CBOSA).

Niezależnie od powyższego, kwestionowana uchwała zawiera również inne wady prawne.

Zgodnie z art. 25 ust. 4, ust. 6 i ust. 8 ustawy:

4. Na zasadach ustalonych przez radę gminy radnemu przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży służbowych.

6. Wysokość diet przysługujących radnemu nie może przekroczyć w ciągu miesiąca łącznie 2,4-krotności kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 1658).

8. Rada gminy przy ustalaniu wysokości diet radnych bierze pod uwagę funkcje pełnione przez radnego.

Na podstawie powołanego przepisu ustawy rada gminy powinna zatem określić zasady, na jakich radnym przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży służbowych. Wymaga zaznaczenia, że ustawodawca posłużył się w przepisie art. 25 ust. 4 ustawy terminem „dieta”, ale nie zamieścił w przepisach legalnej definicji tego pojęcia. Jednakże zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych uznaje się, że dieta stanowi rekompensatę za utracone przez radnego zarobki, a zatem nie jest świadczeniem pracowniczym. Tym samym przyjąć należy, że art. 25 ust. 4 ustawy zawiera upoważnienie dla organu stanowiącego gminy do sprecyzowania reguł (zasad), na jakich przysługiwać będzie rekompensata (wyrównanie wydatków i strat) w związku z wykonywaniem mandatu radnego. Ponadto, treść ust. 8 tego przepisu ustawy przesądza o konieczności zróżnicowania wysokości diet w zależności od funkcji pełnionych przez radnego, a więc m.in. przewodniczącego i wiceprzewodniczącego rady oraz przewodniczących komisji. Zakresem regulacji uchwały, podjętej na podstawie delegacji ustawowej zawartej w omawianym przepisie, winna być objęta m.in. sytuacja, gdy przewodniczący rady, wiceprzewodniczący rady czy radny, przez dłuższy okres czasu nie wykonuje obowiązków wynikających z pełnionej funkcji, a tym samym nie ponosi żadnych kosztów związanych z pełnieniem funkcji. W przeciwnym razie dieta ustalona w stałej kwocie ma charakter ryczałtu miesięcznego, przez co traci charakter rekompensacyjny, a przyjmuje charakter stałego, miesięcznego wynagrodzenia, niezależnego od kosztów związanych z pełnieniem funkcji (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt II SA/Wa 2120/19, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie organu nadzoru, z omawianego przepisu art. 25 ust. 4 ustawy nie można wywieść kompetencji organu stanowiącego gminy do określenia sposobu wypłacania ww. diet (np. terminu wypłaty, formy wypłaty itd.).

Organ nadzoru podkreśla, iż w państwie prawa organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Z konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 Konstytucji RP) wynika, że zadania i kompetencje, sposób ich wykonania oraz więzi między podmiotami administracji publicznej są uregulowane prawnie. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, realizując przysługujące mu kompetencje powinien ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu kompetencyjnym. Jednocześnie niedopuszczalnym jest dokonywanie wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzanie kompetencji w drodze analogii. Przekroczenie kompetencji lub jej niewypełnienie przez Radę przy podejmowaniu ww. uchwały powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały odpowiednio: w zakresie, w którym przekroczone przyznane kompetencje albo w całości. Powyższe stanowisko organu nadzoru, potwierdza uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego oz. we Wrocławiu z dnia 14 kwietnia 2000 r. (sygn. akt I SA/Wr 1798/99, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym stwierdzono, iż *opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego – przez wadliwą ich wykładnię – oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.*

Poniżej przedstawiono zastrzeżenia do poszczególnych przepisów przedmiotowej uchwały.

Zdaniem organu nadzoru niezgodny z prawem w stopniu istotnym jest § 1 ust. 1 uchwały, jako sprzeczny z art. 25 ust. 4 ustawy. Rada Miasta w ww. regulacji wskazała, co następuje:

§ 1 ust. 1 Ustala się diety dla Radnych Miasta Wisła w następującej wysokości uzależnionej od pełnionej funkcji w Radzie Miasta:

1) dla Przewodniczącego Rady – 1624 zł

2) dla Wiceprzewodniczącego Rady – 1200 zł

3) dla Przewodniczącego Komisji, który jest jednocześnie członkiem co najmniej dwóch komisji – 1100 zł

- 4) dla Przewodniczącego Komisji, który jest członkiem tylko jednej komisji – 900 zł
- 5) dla Wiceprzewodniczącego Komisji, który jest członkiem co najmniej dwóch komisji – 950 zł
- 6) dla Wiceprzewodniczącego Komisji, który jest członkiem tylko jednej komisji – 650 zł
- 7) dla Radnego który jest członkiem co najmniej dwóch komisji – 900 zł
- 8) dla Radnego który jest członkiem tylko jednej komisji – 600 zł

W zacytowanym powyżej § 1 ust. 1 uchwały nie ustalono wysokości diety przysługującej radnemu, który nie jest członkiem żadnej komisji Rady. Należy zauważyć, iż Radni nie mają obowiązku uczestnictwa w komisjach. Radny zatem wykonując mandat ma prawo do otrzymywania diety, również wtedy, gdy nie jest członkiem żadnej komisji. Organ stanowiący gminy na podstawie art. 25 ust. 4 ustawy jest upoważniony wyłącznie do określenia zasad, na jakich diety będą radnym przysługiwały, jednakże z powyższej regulacji nie wynika w żaden sposób, czy radnemu nie będącemu członkiem komisji przysługuje jakakolwiek dieta. Tym samym Rada Miasta Wisła nieprawidłowo wypełniła delegację ustawową w zakresie ustalenia zasad, na jakich będą przysługiwać diety „szeregowym” radnym.

Z kolei zgodnie z § 1 ust. 2 uchwały *Dieta przysługująca Radnemu za dany miesiąc, podlega zmniejszeniu o 20% za każdą nieobecność w danym miesiącu na Sesji Rady Miasta.*

W przedmiotowej uchwale (§ 1 ust. 2 uchwały) przewidziano jedynie potrącenia diety z uwagi na każdą nieobecność w danym miesiącu na sesji Rady Miasta, brak jest natomiast potrąceń diety, z uwagi na brak uczestnictwa w pracach komisji. W ocenie organu nadzoru przedmiotowa regulacja stanowi istotne naruszenie przepisu art. 25 ust. 4 ustawy.

Zakresem regulacji uchwały podjętej na podstawie delegacji ustawowej zawartej w omawianym przepisie winna być objęta m.in. sytuacja, gdy przewodniczący komisji, lub jej członek nie wykonuje obowiązków wynikających z pełnionej funkcji (nie bierze udziału w posiedzeniu komisji), a tym samym nie ponosi żadnych kosztów związanych z pełnieniem funkcji określonej w § 1 ust. 1 uchwały. W przeciwnym razie dieta ustalona w stałej kwocie ma charakter ryczałtu miesięcznego, przez co traci charakter rekompensacyjny, a przyjmuje charakter stałego, miesięcznego wynagrodzenia, niezależnego od kosztów związanych z pełnieniem funkcji. Podobnie charakter diety został ujęty w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 21 lipca 2015 roku (sygn. akt: II SA/Op 177/15, publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Natomiast w treści § 1 ust. 4 uchwały Rada postanowiła, że *Radny zachowuje prawo do miesięcznego ryczałtu bez potrąceń w przypadku braku w danym miesiącu Sesji Rady.*

Należy podkreślić, że jedynym obowiązkiem radnego wyraźnie wyartykułowanym przez ustawodawcę jest obowiązek brania przez niego udziału w pracach rady gminy i jej komisji oraz innych instytucji samorządowych, do których został wybrany lub desygnowany. Należy zatem przyjąć, że uczestniczenie w pracach rady gminy i komisjach, których jest członkiem, jest zasadniczym ustawowym obowiązkiem radnego. Niedopuszczalne jest, aby radny, który nie realizuje swych podstawowych ustawowych obowiązków otrzymywał dietę w pełnej wysokości.

Reasumując powyższe, w przekonaniu organu nadzoru brak w niniejszej uchwale regulacji pozbawiającej radnych diety w sytuacji, gdy w danym miesiącu nie odbyła się sesja Rady powoduje, że dieta radnego nie ulegnie zmniejszeniu mimo niewykonywania przez niego swoich obowiązków. A to – zdaniem organu nadzoru – jest sprzeczne z rekompensacyjnym charakterem tego świadczenia, ponieważ dieta przyjmuje w ten sposób charakter stałego, miesięcznego wynagrodzenia, niezależnego od kosztów związanych z pełnieniem funkcji. A tym samym sprzeczne z art. 25 ust. 4 ustawy w związku z art. 7 Konstytucji RP.

W § 3 ust. 2 uchwały Rada postanowiła, że *Diety o których mowa w § 1 ust.1 oraz w § 2 będą przekazywane na konta osobiste do dnia 10 następnego miesiąca.*

Jak już wyżej podniesiono, organ stanowiący gminy na podstawie art. 25 ust. 4 i art. 37b ustawy jest upoważniony wyłącznie do określenia zasad, na jakich diety będą przysługiwały radnym i przewodniczącym organów wykonawczych jednostek pomocniczych, a nie do określenia sposobu ich wypłacania (np. terminu wypłaty, formy wypłaty itd.). Wobec powyższego należy uznać, że przedmiotowa regulacja dotycząca terminu wypłaty diet dla radnych i przewodniczących zarządów Osiedli została podjęta z przekroczeniem ww. delegacji

ustawowej. Omawiane przekroczenie upoważnienia ustawowego należy zakwalifikować jako istotne naruszenie prawa.

Jak wskazano w § 4 uchwały *Radnym przysługuje zwrot kosztów podróży służbowych. Sposób ustalenia należności przysługujących Radnym Miasta Wisła z tytułu podróży służbowych określa właściwe Rozporządzenie w sprawie sposobu ustalania należności z tytułu zwrotu kosztów podróży służbowych Radnych Gminy.*

W odniesieniu do powyższego należy zauważyć, iż Rada nie wskazała o jakie „rozporządzenie” chodzi. Również w podstawie prawnej nie zostało wskazane w sposób czytelny i nie budzący wątpliwości, którego rozporządzenia dotyczą przepisy przedmiotowej uchwały. Bez właściwego oznaczenia rozporządzenia, do którego odwołują się przepisy uchwały, sama uchwała staje się niejasna, nieczytelna i nieprecyzyjna.

Niezależnie od powyższego trzeba wskazać na uchybienie dotyczące regulacji § 5 pkt 3 uchwały, którym Rada dokonała uchylenia Uchwały nr XXIX/438/2013 Rady Miasta Wisła z dnia 27 czerwca 2013 roku w sprawie zmiany uchwały nr XXIX/368/2009 Rady Miasta Wisła z dnia 26 lutego 2009 roku w sprawie ustalenia zryczałtowanych miesięcznych diet dla Przewodniczącego Rady i wiceprzewodniczącego Rady.

Należy podnieść, że zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w doktrynie i orzecznictwie (por. np. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt III SA/Wr 317/12, CBOSA), przepisy zmieniające mają charakter niesamodzielny – nie służą bezpośrednio do wyrażania norm prawnych, lecz do wprowadzania zmian w obowiązujących przepisach merytorycznych. Niesamodzielny charakter przepisów nowelizujących oznacza również, że mają one charakter jednorazowy (por. G. Wierczyński, Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz). Ich normatywny skutek wyczerpuje się w momencie ich wejścia w życie w postaci określonych zmian normatywnych (zob. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 października 2008 r., K 21/07, OTK-A 2008 r. Nr 8, poz. 149). Nowelizowane przepisy otrzymują nowe brzmienie i od tej chwili samodzielnie regulują określone stosunki społeczne. Stwierdzić można nawet, że przepis zmieniający – po wejściu w życie i wywarciu skutku prawnego w postaci zmiany innych przepisów – ulega tzw. skonsumentowi. Oznacza to, że sam w sobie przestaje być elementem systemu prawa. Jego treść ulega bowiem „przeniesieniu” do tekstu przepisu zmienianego. Są to tzw. „metaprzepisy” i jedną z ich cech szczególnych jest to, że same w sobie nie podlegają stosowaniu w klasycznym rozumieniu tego słowa. Jak trafnie to ujął Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r., SK 20/04, OTK-A 2005, nr 11, poz. 133: to nie przepis nowelizujący (ergo ustawa, której jest elementem) podlega stosowaniu rozumianemu jako wynik subsumpcji, lecz przepis nim zmieniony.

Skoro zatem przepisy zmieniające nie podlegają bezpośrednio stosowaniu, to nie mogą się do nich odnosić żadne przepisy uchylające. Uchylenie przepisów zmieniających po ich wejściu w życie nie powoduje automatycznie „wycofania” zmian, które one wprowadziły, ani nie przywraca mocy przepisom przez nie uchylonym (*abrogata lege abrogante non reviviscit lex abrogata*). Tylko uchylenie przepisów zmieniających w okresie *vacatio legis* powoduje, że przepisy te nie dochodzą do skutku. Z powyższych powodów ich uchylenie po dniu wejścia w życie, jest w kontekście prawidłowej wykładni art. 2 Konstytucji RP niedopuszczalne. Uchylenie – przepisem § 5 pkt 2 uchwały – uchwały pierwotnej, czyli uchwały nr XXIX/368/2009 Rady Miasta Wisły z dnia 26 lutego 2009 roku w sprawie ustalenia zryczałtowanych miesięcznych diet dla Przewodniczącego Rady i wiceprzewodniczącego Rady jest równoznaczne z utratą mocy także uchwał ją zmieniających.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr XXXIX/559/2021 Rady Miasta Wisła z dnia 22 grudnia 2021 r. w sprawie ustalenia wysokości diet Radnych oraz Przewodniczących Zarządów Osiedli – w całości, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru Prawnego

Krzysztof Nowak